

2. odstavec cit. článku fikci, že za takovýto tuzemský soudní okres směrodatný pro užívání jazyka sluší pokládati onen tuzemský soudní okres, který je nejbližším sídlem dislokovaného celního úřadu. Zmíněný předpis není podle toho, co shora bylo vyloženo, proti duchu jaz. zákona.

V daném případě běží o celní úřad v H., tedy o celní úřad mající sídlo v cizině. Že nejbližším tuzemským okresem sídlem tohoto celního úřadu jest Moldava, v níž není jazykově kvalifikované menšiny německé, stížnost vůbec nepopírá.

Z úvah těchto jde, že ustanovení 2. odstavce § 43 jaz. nař., na němž spočívá nař. rozhodnutí, nelze pokládati, jak tomu chce st-lka, za »libovolné nalézání práva«, které by vybočovalo z rámce prov. nařízení a odporovalo jaz. zákonu, nýbrž že naopak jest kryto zákonným ustanovením § 8 odst. 1 in fine a odpovídá plně duchu jaz. zákona.

Není proto nezákonným výrok úřadu, který uznal, že o jazyku úřadování u celního úřadu v H. rozhodují předpisy platné pro soudní okres v Moldavě jako nejbližší tuzemský soudní okres. Není-li pak na sporu, že okres tento nemá 20% jaz. menšiny něm., plyne z toho nutně správný závěr žal. úřadu, že celní úřad byl oprávněn odmítnouti prohlášení vyplněné jazykem německým.

Č. 8079.

Jazykové právo. — Justiční správa: * Dohlédací úřady soudní, rozhodující jazykové spory podle § 7 jaz. zák., jednají jako úřady správní a nejsou oprávněny přezkoumávat platnost jazykového nařízení.

(Nález ze dne 28. června 1929 č. 8.501.)

Věc: Františka K. v H. (adv. Dr. Eduard Pergner z Prahy) proti ministerstvu spravedlnosti o jazykové právo.

V ý r o k: S t í ž n o s t s e z a m í t á j a k o b e z d ů v o d n á.

D ů v o d y: Zem. civ. soud v Praze usnesením ze 7. května 1927 odmítl a vrátil právnímu zástupci st-lčinu podle čl. 4 odst. 3 jaz. nař. knihovní žádost sepsanou jazykem německým, týkající se odepsání určitých parcel ležících v soudním okrese Vildštejnském z vložky č. . . . desk zemských, ježto se nehodí, aby o ní bylo po zákonu zahájeno jednání. Dohlédací jazykové stížnosti bylo zamítnuty pořadem instancí a posléze nař. rozhodnutím.

O stížnosti uvážil nss takto: — — —

Stížnost spatřuje nezákonnost ve výroku žal. úřadu, že dohlédací orgány justiční, povolány dle § 7 jaz. zák. k rozhodování jaz. sporů, nejsou oprávněny zkoumati platnost a zákonitost jaz. nařízení a tvrdí, že úst. listina, přiznávající soudům právo přezkoumávat zákonitost nařízení, nečiní rozdíl mezi soudy. Tato námitka jest bezdůvodná.

Podle § 7 jaz. zák. spory o užití jazyka při soudech, úřadech atd., vyřizují příslušné státní orgány dohlédací jako věci státní správy, odděleně od věcí, ve které vzešly, a § 96 úst. listiny stanoví, že soudnictví ve všech instancích je odděleno od správy. Z toho se podává, že ústavní

zákon jazykový spory o užití jazyka zcela kategoricky vylučuje z činnosti soudcovské a odkazuje je do kompetence úřadů správních. Jestliže tedy dohlédací orgány soudní ve smyslu § 78 zák. o soudní organizaci judikují podle § 7 jaz. zák. o sporech o užití jazyka, dlužno tuto jejich činnost a výroky považovati vždy jen za činnost a výroky úřadů správních a nikoliv za výroky soudcovské a nelze pak prerogativy, zaručené v § 102 úst. listiny jedině soudcům a soudům ve smyslu § 94 úst. listiny, rozšiřovati na případy, kdy orgány tyto fungují jako úřady správní. —

Č. 8080.

Zaměstnanci veřejní. — Četnictvo: četnickým důstojníkům účetní kontroly nelze při hodnocení t. zv. doby rozhodné při převodu do platů podle zák. č. 103/26 odečísti tři leta jako dobu čekatelskou.

(Nález ze dne 28. června 1929 č. 12.352.)

Věc: Antonín Št. a Antonín D. v Praze (adv. Dr. Emerich Polák z Prahy) proti ministerstvu vnitra (odb. r. Dr. Jar. Holeyšovský) o převod do platů podle zák. č. 103/26.

Výrok: Nař. rozhodnutí se zrušují pro nezákonnost.

Důvody: Při převodu do nových platů podle zák. č. 103/26 bylo Antonínu Št., četnickému poručíku účetní kontroly, přiznáno od 1. ledna 1926 služné 8. plat. stupnice stupně »e«, a Antonínu D., četnickému poručíku účetní kontroly, služné 8. platové stupnice stupně »c«. Námitky proti těmto výnosům podané a vytýkající, že při převodu do nových platů byla neprávem odečtena tříletá doba čekatelská, byly nař. rozhodnutími zamítnuty z těchto důvodů: »Podle § 123 plat. zák. může býti ustanoven důstojníkem účetní kontroly jen ten, kdo má aspoň 3 roky započítatelné služby jako vrchní strážmistr. Tato služba nahrazuje tudíž dobu čekatelskou a nutno k této tříleté lhůtě jakožto stanovené době čekatelské přihlížeti při stanovení nového služného podle § 186 odst. 2 a 3 plat. zák. Provedení převodu do nových platů odpovídá tudíž předpisům plat. zák.

O stížnostech uvážil nss takto:

Na sporu jest jedině otázka, jakým postupem sluší určití výši služného st-lů při převodu do nových platů podle zák. č. 103/26. Žal. úřad zjišťuje služné to tím způsobem, že měří »rozhodnou dobu« ve smyslu § 186 odst. 2 a 3 ve spojení s §em 123 cit. zák. lhůtami pro zvýšení služného, stanovenými tímto zákonem a třemi lety jako stanovenou čekatelskou dobou. Stížnost má naproti tomu za to, že uvedený postup odporuje platnému právu, pokud respektuje při měření rozhodné doby 3 roky z titulu doby čekatelské a o tuto dobu zkracuje zjištěnou rozhodnou dobu. Zákon platový nezná prý u důstojníků četnictva žádné čekatelské doby a nelze prý zejména za dobu tu pokládati ani tříletí, které musí vykážati podle § 123 odst. 2 leg. cit. gážista mimo služ. třídy, chce-li se státi důstojníkem výkonným, účetním nebo důstojníkem účetní kontroly.